

Réges-régen, hol ölelkezik
két patak a Röhe és Lima,
élt egy lány kiről tudniillik,
hogy ő volt szép Rozália,
és mikor szerelemre nyílik
csodás virágzó dália.

Megtörtént a Csalánvölgy ölén,
nem kellett sokáig várnia,
dalolt a kertben egy bús legény,
hallgatta szép Rozália,
majd a templomban kigyúlt a fény,
értük zengett az orgona.

De rút idő jött, halál kemény,
a legény elment háborúba,
egyedül maradt Csalánvölgy ölén
fiával bús Rozália,
és fátyolos kék kökényszemén
könnyezett lelke bánata.

Háború dúlt és Fiuménél
őrt állt Bertalan hős százada,
levelet írt, bár tombolt a tél,
férjének bús Rozália:
„Gyere haza, már fiad beszél,
s fakarddal csákós katona...
és szerető szívem arra kér
írj, és gyere hozzánk haza!”

Elmúlt a tél, de nem jött levél.
Majd kimerült az ármádia...
a rongyos katona hazatért,
s kivirult szép Rozália.
Szegénység dúlt, nem volt kenyér,
de lett sok lánya és fia.

Sok-sok év múlt, arca fakult,
hervadt a gyönyörű dália,
sok remény és álom kútba hullt,
s megőszült szép Rozália.
Jó Bertalant a rák megölte,
s az égbe kellett szállnia,
majd édesanyám is követte,
a szépséges Rozália.